

Usnesení

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobkyně: **T. P. N.**, narozená X
bytem X
zastoupené advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2024, č. j. MV-34906-5/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Částka 3 000 Kč bude žalobkyni vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2024, č. j. MV-34906-5/SO-2024, (dále jen „napadené rozhodnutí“) jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 2. 2024, č. j. OAM-7362-41/DP-2023, (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“) prvostupňovým rozhodnutím nebylo žalobkyni podle § 41 odst. 7 v návaznosti na § 41 odst. 2, 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) prominuto zmeškání lhůty k podání odvolání proti usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 10. 2023, č. j. OAM-7362-29/DP-2023. Žalobkyně současně požadovala, aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení.
2. Před vlastním projednáním věci byl soud nejprve povinen se zabývat povahou žalobou napadeného rozhodnutí v tom směru, zda se nejedná o úkon správního orgánu, který je z přezkumné činnosti soudu v rámci správního soudnictví vyloučen. K přezkoumávání správního rozhodnutí může soud v rámci správního soudnictví totiž přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbývá nic jiného než podanou žalobu jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří ustanovení § 68 písm. e) ve vazbě na § 70 písm. b) s. ř. s., která upravují tzv. kompetenční

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výluky, tedy úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle § 65 a § 66 s. ř. s.

3. Soud pro přehlednost připomíná, že žaloba žalobkyně v posuzované věci směřovala proti rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí, jímž správní orgán prvního stupně nevyhověl návrhu žalobkyně na prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.
4. Předmětem soudního přezkumu tedy bylo žalobou napadené rozhodnutí, a nikoli rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2024, č. j. MV-34906-6/SO-2024, jímž žalovaný zamítl pro opožděnost odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zastavení řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Zamítnuté rozhodnutí žalovaného pro opožděnost bylo napadeno žalobkyní samostatnou žalobou, podanou u zdejšího soudu, přičemž soud toto řízení zastavil pro nezaplacení soudního poplatku (usnesení ze dne 22. 5. 2024, č. j. 178 A 8/2024-16).
5. K otázce soudního přezkumu rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007-49, publ. pod č. 1881/2009 Sb. NSS, tak, že „rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání vydané dle § 41 správního řádu z roku 2004, je samostatně vyloučeno ze soudního přezkumu a může být správním soudem přezkoumáno v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání.“ V odůvodnění tohoto rozsudku bylo dále konstatováno, že „dle Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu rozhodnutím podkladovým, které předběžně upravuje poměry svých adresátů ve smyslu shora uvedeného rozhodnutí ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 183/2005 - 64, a ve vztahu ke konečnému posouzení včasnosti samotného odvolání má tedy charakter rozhodnutí předběžného. Předběžnost je přitom v dané věci nutno vykládat jednak z hlediska časového, kdy rozhodnutí o odvolání správní orgán nevydá dříve, než je v řízení postaveno najisto, zda bylo zmeškání úkonu prominuto či nikoli; jednak jako vzájemnou podmíněnost, kdy výsledek rozhodnutí o prominutí či neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí o podaném odvolání“. Rovněž vyslovil, že „byť rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí, konečné důsledky představující zásah do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu § 65 s. ř. s. konstituují až výrok rozhodnutí o zmeškaném úkonu, zde o odvolání. Dříve není najisto postaveno, jaký vliv bude mít ono podkladové a předběžné rozhodnutí na práva a povinnosti dotyčného účastníka řízení. Odepření soudního přezkumu rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak v daném případě neznamená odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti (denegatio iustitiae), ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Na soud se lze totiž v předmětné věci obrátit se správní žalobou vždy proti případným důsledkům rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu. Rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak není vyloučeno ze soudní ochrany, neboť jeho přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí o podaném odvolání, a účastník řízení není zkrácen na svém právu přístupu k soudu. Z uvedených důvodů není možno brojit přímo proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty jako rozhodnutí podkladovému, ale až proti jeho důsledkům, které jediné mají v posuzované věci právní relevanci. Uvedený závěr přitom odpovídá jak zákonné konstrukci přezkumu ve správním soudnictví jako přezkumu rozhodnutí konečné povahy, tak zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení, neboť připuštění soudního přezkumu proti tomuto typu rozhodnutí by

ve svém důsledku znamenalo roztržičnost celého řízení a prodlužování jeho celkové délky (je neúčelné ze strany soudu zkoumat samostatně, zda měla být lhůta prominuta či nikoliv, pokud dosud není zřejmé, že její zmeškání se negativně promítlo do právní sféry účastníka řízení).“

6. Nejvyšší správní soud dále ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 4 Ads 103/2010-73, uvedl, že na tomto názoru o nepřipustnosti žaloby samostatně napadající rozhodnutí o nevyhovění žádosti o navrácení v předešlý stav dle § 41 správního řádu nic nemění ani pozdější rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006-54, publ. pod č. 1982/2010 Sb. NSS, v němž byla oproti předchozí judikatuře vyložena poněkud jinak kritéria pro vymezení pojmu rozhodnutí předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s. V tomto judikátu se totiž uvádí, že „o rozhodnutí předběžné povahy, na které dopadá výlučka podle § 70 písm. b) s. ř. s., se jedná, pokud ve vztahu k rozhodnutí konečnému splňuje kumulativně tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. Je tedy vydáno v již zahájeném řízení o vydání rozhodnutí konečného nebo je zákonem stanovena přiměřená lhůta pro zahájení takového řízení a účinky předběžného rozhodnutí musí být omezeny do vykonatelnosti rozhodnutí konečného. Rozhodnutí konečné pak v sobě musí věcně zahrnout vztahy upravené rozhodnutím předběžné povahy a musí být adresováno mj. i subjektu, jemuž bylo určeno rozhodnutí předběžné.“ Obecný test stanovený ve zmíněném rozsudku rozšířeného senátu pro určení, zda posuzovaný úkon správního orgánu je rozhodnutím předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s., byl aplikován na rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání vydané podle § 41 správního řádu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2009, č. j. 9 As 48/2009-105, v němž uvedl, že „rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu je rozhodnutím, které naplňuje výše uvedenou časovou, místní i osobní podmínku, z čehož vyplývá, že předmětné rozhodnutí je nutno pokládat za rozhodnutí vyloučené ze soudního přezkumu. Z uvedených důvodů není možno brojit přímo proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu jako rozhodnutí předběžné povahy, ale až proti jeho důsledkům, které jediné mají v posuzované věci právní relevanci.“
7. Z uvedených důvodů tedy nezbylo soudu nic jiného než vyslovit, že v daném řízení nebylo předmětem přezkumu rozhodnutí správního orgánu, které by bylo možné v řízení před správním soudem napadnout žalobou. Z tohoto důvodu pak soud s odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. b) s. ř. s. ve výroku I. usnesení tuto žalobu pro nepřipustnost odmítl. Na tomto místě soud podotýká, že tomuto postupu nebrání skutečnost, že částečně již provedl procesní úkony směřující k rozhodnutí o věci samé. Nepřipustnost žaloby je totiž soud povinen zohlednit v každé fázi řízení o ní.
8. Z důvodu odmítnutí žaloby soud současně v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. ve výroku II. tohoto usnesení nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
9. Jelikož řízení skončilo odmítnutím žaloby před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) rozhodl ve výroku III. tohoto usnesení rovněž o vrácení zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč. Uhrazený soudní poplatek bude žalobkyni vrácen z účtu krajského soudu ve lhůtě stanovené v § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 7. května 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.